

פי מציון תצא תורה

ראש השנה

מלכויות מל-ך
כ' הדמיון

קול הלשון

שיעור ראש השנה 090 מלך מל-ך כ הדמיון תשפ"ג

ומקישים: כוכבית [*] סולמית [#] - < 35974825

[מספר שיעור] - < סולמית [#]

תשפ"ג

ממחבר סדרת הספרים

בלבבי משכן אבנה

לקבלת העלון השבועי בדוא"ל
יש לשלוח בקשה לכתובת:
bilvavi231@gmail.com
לקבלת העלון השבועי בפקס
יש לשלוח בקשה לפקס המערכת:
03-5480529

כל המעוניין לסייע בליקוט חומרים אלו,
וכן בעריכתם והגהתם,
נא לפנות למערכת בכתובת הנ"ל

מרכז הצדקה
ישראל: 1-800-28-28-28
USA +972-2-5025580

יש לציין מספר קרן:
4387 - בלבני משכן אבנה

לפרטים נוספים והקדשות
bilvavi231@gmail.com

© כל הזכויות שמורות

קו ישיר לשמיעת
שיעורי מורנו הרב שליט"א
ב'קול הלשון':
ישראל 073.295.1245
USA 718.521.5231

מערכת 'בלבני משכן אבנה'
טלפון: 052.763.8588
פקס: 03-5480529
ת.ד. 34192 ירושלים 9134100
bilvavi231@gmail.com

תוכן

ה	תפיסת הויה - יחידות ותפיסת מדמה מכריחה שיש שנים
ו	עומק תפיסת המדמה דתיקון - התראות במקום אחר של ההויה האחת
ז	עומק ה'תמליכוני עליכם' שמתגלה בישראל
ח	עומק המלכות שביהודה
י	העומק שמצד הקלקול
יא	מהות המדמה בתיקון שיתגלה לעתיד לבוא
יב	עבודת המלכויות בר"ה
יג	עומק ירדת הדורות
יד	עומק השייכות של כח המדמה דייקא לחוש הראיה
טו	עומק פגם הראיה
טז	עומק שליטת כח המדמה על המציאות
יז	השלב האחרון של המציאות שמכריח את הרגע של ביאת המשיח
יט	חיבור לעולם הדמיון
יט	בירור המדמה בר"ה
כ	העבודה הנצרכת בחיצוניות ובפנימיות
כא	עומק הדין בר"ה
כב	ההכרח של בהירות העבודה הנצרכת כדור אחרון
כד	שאלות ותשובות

בגמ' בר"ה (דף ט"ז א'): "אמר הקב"ה אמרו לפני מלכויות כדי שתמליכוני עליכם", - המילה 'מלך' מורכבת מהאותיות מל-כ, ה'מל' זהו לשון של ברית מילה כמו בהסרת הערלה שענינה הסרת הכיסוי וגילוי הפנימיות, ולפי"ז ה'מל' שב'מלך' עניינו ההסרה של מה שמכסה על המלכות ואז הכ' שבמלך היא המתגלה (כפי שיבואר מיד להלן).

ובדקות יותר, בכ' שבמלך יש בחינה של חיצוניות הכ' ויש את פנימיות של בחינת הכ', ומצד כך, ה'מל' שב'מלך' היינו הסרת תפיסת החיצוניות של בחינת כ' שעל ידי כן מתגלה הפנימיות שבבחינת כ'.

תפיסת הויה - יחידות ותפיסת מדמה מכריחה שיס שנים

ביאור הדברים, כידוע מאוד בלשון הקודש האות כ' משמשת בכמה פנים, כפשוטו ממש זה כף כדוגמת כפות הידים, כפות רגלי האדם, או כף כמו שנאמר בכלים בביהמ"ק, וכמו כן משמשת גם בלשון של כ' הדמיון - זה כזה וכן על זה הדרך, והיינו כשבאים לדמות דבר לדבר השורש של זה הוא באות כ'.

התפיסה השורשית של הדמיון נעוצה בזה שיש שנים ואז שייך להשוות ולומר שהם דומים זה לזה, ולעומת כך במקום היותר פנימי שבבחינת עצם ההויה - הקיום של הנברא, ויתר על כן

יהיו הדברים
האלה כפתיחה
לבהירות של
העבודה, - אם
נזכה משיח
יבוא במהרה,
אבל אם ח"ו
יהיה עיכוב
שיהיה את
הבהירות
העצומה מה
היא העבודה
שתהיה מונחת
לפתחנו
באחרית הימים
עד ביאת גואל
צדק במהרה
בימינו כפשוטו
אמן.

שבה היא הנקראת היחידה שבנפש מלשון שהיא יחידית ואין זולתה, שמה לא שייך במעמקים תפיסה של מדמה, אין שמה תפיסה של כ' המדמה. והרי שכשנאמר בלשון הפסוק "נעשה אדם בצלמנו כדמותנו" ש'כדמותנו' זה בכ' המדמה, זו המדרגה התחתונה שביצירת האדם, אבל במעמקים הפנימיים של נפש האדם לא שייך שם מציאות של מדמה.

בבחינת ההויה של אמתת הוויתו יתברך שמו, ההויה מכריחה שאין דומה לה, 'מי דומה לך' כך נאמר על הבורא יתברך שמו, והרי שאין שם כ' המדמה בעומק.

ומעין כך גם בנפשו של האדם במעמקי הנפש בבחינת ה'יחידה' שבנפש כלשון חז"ל הידוע חמשה שמות יש לה לנפש נפש רוח ונשמה חיה ויחידה שהם חמישה חלקים שבנפש, והכוח הפנימי

עומק תפיסת המדמה דתיקון – התראות צמקוס אחר של ההויה האחת

בדיוק לדבר שהוא המתראה בו.

הדוגמה לכך היא הנקראת בלשון חז"ל אספקלריא ובלשוננו זה נקרא מראה, בבחינת 'במראה אליו אתודע', שהרי כאשר רואים דבר במראה אז הוא לא רק דומה למקור, אלא הוא בעצם המקור עצמו, אלא שסוף כל סוף המקור עצמו וההתראות שלו דהיינו האופן שהדבר מתראה במראה הוא לא בדיוק אותו דבר, אבל מה שמתראה במראה זה מה שקיים

ובהגדרה יותר מדוייקת יש שמה בחינה דקה יותר של מדמה, אבל לא מדמה כפשוטו, אלא מדמה שונה. כלומר - הרי כפי שנתבאר בכמה וכמה מקומות שבעוד שהתפיסה הפשוטה של מדמה היא שני דברים שאחד דומה לשני, התפיסה העמוקה של מדמה היא כאשר השני אינו אלא התראות של הראשון ואז מכח שהוא נראה כמו הראשון לכן הוא דומה לו, אלא שזה רק 'דומה' כיון ש'סוף כל סוף ההתראות איננו דומה

לדבר מה שנתחדד השתא, זה הויה אחת אבל היא הויה שמתראה בדבר אחר, וכשהיא מתראה במקום אחר אז ההתראות דומה למקור, ואשר על כן מצד אחד מונח כאן התפיסה שאין יש אלא הויה אחת, אבל מאידך יש התראות של אותה הויה בדיוק.

במקור ואיננו דבר נוסף שדומה לו, זה עצם ההתראות של המקור עצמו.

ומונח כאן הגדרה עמוקה שמצד אחד זה הויה אחת ומצד שני יש כאן מדמה. כפשוטו זה נראה תרתי דסתרי אם זה הויה אחת אז איך שייך שיהיה דומה לו, תשובה

עומק ה'תמליכוני עליכם' שמתגלה בישראל - הויה הנצרה אינה חלה גילוי הויתו ית'

העולם, והמלך של ישראל אלו הם שני מלכויות שונות, המלך של ישראל הוא אינו אלא התראות של מלכות הבורא, כמראה המראה את העליון ואילו המלכות של אומות העולם זה מלכות לעצמה.

ועכשיו לפי זה נתבונן להבין עמוק מאוד - כאשר יש דבר שמראה את עצמו כהויה גמורה, זה בעצם הכוח החמור ביותר שיש בבריאה, הוא ההיפך הגמור של אמתת הויתו יתברך שמו. כאשר הנברא הוא ההיתראות של הויתו יתברך שמו זה כל תכלית הבריאה כמו שנתבאר, שזה הנקרא

וזהו בעומק ההבחנה שנקראת מלכות, שכפי שהוזכר מונח במלך מל-ך. כ' הדמיון והמלכות העליונה שהיא בעיקר מלכותם של ישראל שבבחינת 'שום תשים עליך מלך', זה מעין הבורא יתברך שמו שהוא מלך שמעין כך יש גם בנבראים מציאות של מלך, - ההבחנה התחתונה שמתגלה היא במלכי אומות העולם שמצד כך היה טענה על בני ישראל שבמה שהם ביקשו מלך ככל הגויים הם שאלו שלא בהוגן כמו שמבואר בסוגיא בסנהדרין לחד מ"ד והיינו משום שהם ביקשו מלך כאומות העולם, כלומר המלך של אומות

בתחלת היצירה מבררים מה המהות של היצירה, והיינו משום שכשדבר קיים ורוצים לברר את מהותו חייבים לגעת בנקודת ההתחלה שלו, שבעצם ההתחלה שלו שם מתגלה ההויה שבו, ולכן אז ביום שנברא בו האדם - 'זה היום תחלת מעשיך זכרון ליום ראשון', אז מבררים מה המהות של הנברא, ובעצם המהות הזו היא הכרה ששייכת בכל הנבראים, אבל בפועל היא מתגלה בישראל ולא מתגלה באומות העולם.

ואם כן, העבודה של המלכויות היא לברר את עצם ההויה של הנפש, וההויה של הנפש כפי שנתחדד, היא בעצם התגלות ההשתקפות וההיתראות של הוית הבורא, שבזה, היא גופא דומה למקור, זה עומק העבודה של מלכויות.

מלכות. אבל כאשר הנברא מראה שיש לו כביכול הויה לעצמו, זה הסתרה מוחלטת להויה האמיתית - הויתו יתברך שמו, זה ההבדל העמוק בין מלכות ישראל למלכי אומות העולם.

ולפי"ז לשון הגמ' שהובא לעיל "שתמליכוני עליכם" כלומר עבודת המלכויות באה לברר מה המהות של בר ישראל, ולכן זה דייקא תמליכוני עליכם ולא על כל העולם כולו, כלומר המלכות הזו מתגלה בהמלכה שנמצאת אצל ישראל. כיון שאצל ישראל מתגלה שההויה של הנבראים היא אינה אלא גילוי הויתו יתברך שמו.

ולכן זה דייקא עיקר העבודה ביום יצירת האדם כמו שאומרים במטבע התפילה "זה היום תחלת מעשיך זכרון ליום ראשון", כלומר

עומק המלכות שציהודה - מכת ההודאה שדמיון הנצרה לצורה הוא התראות הוית הצורה צנצרה

מלכות יהודה כמו שנאמר בקרא "לא יסור שבט מיהודה ומחוקק

וחידוד הדברים - הרי במלכות של עם ישראל עיקר המלכות זה

את מה שיהודה נקרא יהודה על שם הודאה, ויש עוד כוח ביהודה שהוא נקרא הכוח של מלכות.

אבל בעומק זה היינו הך - השורש של המילה כמו שהוזכר היא הוד וה'ו'ד' זה ר"ת של הויה ודמיון, זה עומק המלכות שמתגלה מיהודה. כלומר - המלכות שמתבררת מיהודה היא לברר מה הוא ההויה ומה הוא הדמיון האמיתי, ואיך הנברא אינו אלא השתקפות והיתראות של הוית הבורא, שהוא דומה לבורא בזה שמתראה בו הבורא, זה גדר המלכות של יהודה, וזה עיקר העבודה של ראש השנה שהוזכר 'שתמליכוני עליכם', ששורש המלכות שמתגלה בישראל היא ביהודה, כי זו המהות של המלכות - "אודה את ה'".

ובעומק מהו הודאה כלשון הגמ' הידועה במגילה על המילה יהודי, "כל הכופר בע"ז נקרא יהודי", וההגדרה העמוקה שמונח בדברי הגמ' כלומר הוא כופר בזה שיש מציאות של הויה זולתו ית', 'אין

מבין רגליו עד כי יבא שילה ולו יקהת עמים" שממנו לא סרה המלוכה, ולעומת כך המלכות של יוסף ובנימין זה מלכות משנית, ולכן השורש של מלכות זו כשהיא התחילה ביוסף זה היה באופן של 'משנה למלך', והיינו משום שהמהות שלו היא משנית, וכמו כן מה שמתגלה במרדכי שהיה משנה למלך, והרי שעיקר המלכות היא מלכות של יהודה.

והרי ביהודה כמו שמבואר בקרא שהוא נקרא כן מלשון של הודאה "הפעם אודה את ה'" כמו שדורשת הגמ', ולפי זה השורש של המילה יהודה הוא משורש של הודאה שהם האותיות ה' ו'וד', שהוד זה הרי שורש של המילה הודאה (יש בזה דקויות אבל זהו בהגדרה כוללת ממש).

ועולה א"כ שהשורש של המילה הודאה שעל שם כן יהודה נקרא יהודה - "הפעם אודה את ה'" הוא זה שמונח בו העומק של המלכות של יהודה, ולכאורה אלו הם שני דברים נפרדים - יש

בלתך ואין זולתך'.

ועולה אם כן, שכוח המדמה שנמצא בבריאה כשזה באופן דתיקון, הוא רק ההיתראות של ההויה האמיתית שהנברא דומה

לבורא בזה שהוא ההיתראות של ההויה שלו כמו שנתבאר, ועל שם כן היהודי נקרא יהודי מהשורש של יהודה.

העומק שמלד הקלקול - מדמה שתופס את עצמו כהויה לעצמה

דומה לבורא, אלא היא תופסת את עצמה שהיא הויה כפשוטה לעצמה, ומצד כך היא ההסתרה הגמורה להויותו יתברך שמו.

"ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו והיתה לה' המלוכה", כלומר כאשר יש שפיטה של הר עשו, היינו שהמושיעים בבחינת "אתם קרויים אדם", ולעומת כך אומות העולם קרויים 'האדם' או אדום, ולכן יש שפיטה בעשו שהוא הכוח המדמה של קלקול, על זה נאמר ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו אדום, ואזי נאמר והיתה לה' המלוכה, אז מתגלה המלכות שכל המציאות כולה אינה במדרגה של אדום, שהוא המדמה דקלקול של אדם, אלא במדרגה של אדם, שזה

ובהבנה בהירה - 'זה לעומת זה עשה אלקים', ולעומת הויותו יתברך שמו, כנגד כך כביכול הקב"ה יצר עוד נבראים שהם מתראים כהויה עצמית לעצמם, ודייקא הם רק מתראים כי בעומק אין בבריאה הויה לעצמה, כל מה שיש בנבראים זה רק כוח של מדמה, יש כוח של הויה ויש כוח של מדמה כמו שחודד, וההיתראות של ההויה היא המתגלה בזולתו שבזה היא דומה לבוראו, והרי שיש כאן בעומק שתי כוחות הויה ומדמה, וכשמתגלה א"כ בצד הקלקול תפיסה כזו שיש הויה לעצמה, בעומק הרי היא איננה הויה לעצמה אלא היא מדמה, ורק שהיא לא תופסת את הויות אמיתתה שהיא אינה אלא הישתקפות של הבורא ובזה היא

המדמה דקלקול, הרי שהוא תופס שהמדמה אינו אלא מציאות של הויה גמורה.

מדרגת ישראל שמבררים כפי שחודד את המדמה דתיקון. אבל כשהמדמה מתגלה מצד

מהות המדמה צתיקון שיתגלה לעמיד לצוא צ"היינו כחולמים" ולעומתו צד הקלקול

גם מצד החלום הוא באמת דומה לו, ודוגמא לדבר - כמו שאדם שמדמה סברא לסברא, הוא לא אומר שזה מדמה שאין בו ממש, שזה הרי כל עסקנו בדברי תורה להשכיל ולהבין - "ותן בלבנו בינה להבין ולהשכיל", והרי שההתבוננות שהיא בבחינת מדמה מילתא למילתא, היא לא מדמה בעלמא, אלא היא בירור באופן של מדמה דתיקון.

כמו כן גם בגילוי של "היינו כחולמים" דלעת"ל זה מה שמתגלה בנברא המדמה דתיקון שהוא הוא עצם הוויתו כפי שנתבאר, - זה לא תפיסה שלילית של מדמה, אלא זה בירור של המדמה האמיתי שהוא נעשה מתוך תפיסת הלהבין ולהשכיל דייקא באופן של מדמה מילתא למילתא, שזה בחינת בינה - מבין

ונחודד יתר על כן - הרי על האור דלעתיד לבוא שהוא אור הגאולה נאמר "בשוב ה' את שיבת ציון היינו כחולמים", כלומר אז מתגלה שכל מה שנתפס כאן כהויה עצמית זה לא היה אלא מדמה, שהרי כל חלום כידוע אינו אלא גילוי של מדמה, וא"כ, כשנאמר בלשון הפסוק בשוב ה' את שיבת ציון היינו כחולמים כלומר כמו שברור ופשוט - זה לא גילוי מכאן ולהבא אלא זה גילוי למפרע, שהרי נאמר כאן, 'היינו כחולמים' בלשון עבר, לא מכאן ולהבא אלא למפרע, והרי שמתברר שכל מה שתפסנו עד כאן כהויה בנבראים מתברר השתא שאינו אלא במציאות של מדמה, - אבל זה לא מדמה במובן החיצוני שרגילים בני האדם להשתמש בדבר שאין בו ממש שהוא מדמה, שהרי כאן

הקליפה האחרונה שלפני ה'ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו' שאז נאמר 'והיתה לה' המלוכה'.

כלומר הכוח דקלקול שמתגלה בזה לעומת זה הוא מגלה שיש כוח שהוא מדמה גמור, והוא נתפס כמציאות גמורה ומוחלטת לעצמה, הוא נתפס כמציאות של הויה גמורה לעצמו, והרי שעל אף שבעומק הוא אינו אלא מדמה, מ"מ הוא נתפס כהויה.

דבר מתוך דבר ומדמה מילתא למילתא, וכך הוא מברר את המציאות של עצמו שהוא מדמה - וזה הויתו שהוא דומה לבורא יתברך שמו.

אבל מצד הקלקול כמו שחודד, מה שהוא דומה לבורא היינו שכשם שהבורא הוא הויה אז ח"ו יש כאן עוד הויה נוספת ח"ו, ובאופן הזה הוא מדמה את עצמו לעצם הויתו יתברך שמו שהוא ג"כ הויה עצמית, - שזה בעצם

עבודת המלכויות זר"ה - זירור המדמה ע"י קבלת המלכות או חיבור למדמה שצפורט עץ הדעת

הוא הפך להיות כוח של שליטת המדמה דקלקול.

ובכל שנה ושנה כשנעשית בראש השנה עבודת המלכויות אז העבודה היא זירור המדמה כמו שהוזכר קודם לכן, ומי שזוכה והוא ממליך את הקב"ה עליו למלך, הרי שהוא זירר את המדמה שלו, ומי שלא קיבל את מלכותו יתברך שמו עליו, הרי שהמדמה שלו הולך ונופל, עד המצב של

לכן ברור הדבר, שמסדר ימות עולם כמו שהוזכר פעמים הרבה מה שמבואר בספורנו ובגר"א שהאכילה מעץ הדעת היא היתה חיבור לכוח המדמה, ומכאן ואילך המדמה של כל ימות עולם בכל ה'שית אלפי שנין' מה'ביום אכלך ממנו מות תמות' הוא מדמה דקלקול, והרי מה שהיה צריך להיות מתחלה המדמה מצד התיקון, - באותו זמן של 'זה היום תחלת מעשיך' ממש כפשוטו,

"אין לך יום שאין קללתו מרובה מחבירו", שיש בירידת הדורות, ובפרטות לעניינא דידן זהו כוח המדמה שהולך ויורד עוד ועוד.

עומק ירידת הדורות – מקליטת מציאות שאינה מדמה לתפיסה שכולה מדמה

בתוכו, ויש על זה הגדרה של המהר"ל שגם הצדיקים הם חלק מה'כולו חייב', אבל בהגדרה נוספת לעניינא דידן הם לא שייכים לדור, כלשון חז"ל הידוע ראה הקב"ה שיש צדיקים מועטים עמד ושתלן בכל דור ודור, כלומר הם בעצם לא שייכים לדור, הדור הוא כולו חייב, והצדיקים שבו הם אלה ששתלן בכל דור ודור, שהוא רק שתל אותם בתוך הדור הזה אבל הם לא שייכים בעצם לדור, והרי שלפי זה רק מי שמפקיע את עצמו מן הדור הוא לא שייך לכולו חייב].

ומ"מ א"כ הדור האחרון כשהוא בהבחנה התחתונה שבו היפך הכולו זכאי מתגלה בו הכולו חייב, וכולו חייב כלומר - לא שיש מדמה לעצמו ויש קליטת מציאות לעצמה אלא שכולו נמצא בתוך תפיסת מדמה, והמדמה נתפסת

ובתחלה, כשהוא היה נמצא במדרגת עץ הדעת טוב ורע מעורבים זה בזה לאחר החטא, - עדיין היתה תפיסה שיש מדמה לעצמו ויש קליטת מציאות לעצמה, כמו שכססדר, אדם מודע לזה על דרך כלל, שביום פועל בעיקר השכל ובלילה פועל בעיקר המדמה.

אבל ככל שהולכים ומתרחקים מן השורש ומגיעים לאחרית הימים עד דרא בתראה, הרי שהמדמה תופס עוד שטח ועוד שטח.

עד המדרגה התחתונה של דור שכולו חייב שאז האופן שמתראה תפיסת המדמה, הוא שהיא תופסת את כל שטח החיים, - חוץ מאצל היחידים שהם לא שייכים לדור. [ובמאמר המוסגר המהר"ל שואל איך שייך דור שכולו חייב הרי לכאורה עדיין יש צדיקים

והיינו שעומק הגאולה הוא לצאת משלימות של מדמה לשלימות של הויה עם מדמה דתיקון בחינת הוד יהודה כמו שנתבאר, וא"כ בדרא בתראה שהוא דור שכולו חייב אז מתראה בו תפיסת המדמה שהיא תופסת את כל שטח החיים, עד כדי תפיסה שבני האדם סבורים שזה עצם המציאות.

כעצם המציאות. זה ברור למהלך הדברים שנתבאר - כיון שנתחדד שעומק הגאולה הוא בשוב ה' את שיבת ציון היינו כחולמים, גדר הדבר הוא שיש כאן יציאה מהמדמה דקלקול וגילוי של המדמה דקלקול בבחינת יתרון האור מן החושך, כלומר - החושך הוא מדמה גמור, וה'יתרון האור מן החושך' ה'היינו כחולמים', זה גופא עומק הגאולה.

עומק השייכות של כח המדמה דייקא לחוש הראיה

בלשון הרמח"ל במס"י הידוע שהאדם ההולך בחושך נראה לו אדם כעמוד ועמוד כאדם ועוד ועוד דוגמאות לרוב.

והרי שהמדמה בעיקר מתראה במקום העיניים, אבל בדקות יותר יש את המדמה בתוך המוח עצמו ששמה יש מדמה דתיקון של מדמה מילתא למילתא באופן המבורר ויש מדמה מילתא למילתא באופן שאיננו מדויק שזהו הוא בחינת מגלה פנים בתורה שלא כהלכה, אבל מדמה שחל מצד עצם כוח המדמה שבאדם זהו כלשון הגמ'

הרי תחלת הקלקול כידוע מאוד בדברי רבותינו, התחיל בקומת העיניים של האדם, וזהו שנאמר להדיא בקרא "ותרא האשה כי טוב העץ וגו'" כי תחלת הקלקול אינו אלא בעיניים, - ושם נמצא מקום המדמה, כמו שרואים כסדר בדברי רבותינו שכשדיברו על מדמה ציירו את זה באופן של ראייה כמו שהגמ' אומרת לגבי משה כשבאו לברר היכן מקום קבורתו של משה, כשעומדים למטה נראה להם למעלה, וכשעומדים למעלה הוא נראה להם למטה, וכמו כן

ולכן להבין ברור בדרא בתראה ששם נמצא הכולו חייב, ששם נמצא תוקף כוח המדמה שנתפס כהויה גמורה לעצמו, שם עומק הקלוקול הוא במראה העיניים, אבל מלבד כפשוטו בקלוקול מראה העיניים שבבחינה של ונשמרת מכל דבר רע שלא יהרהר אדם ביום ויבא לידי טומאה בלילה, מונח בעומק בעצם כוח הראיה, הכח להיכנס לתפיסה הגמורה של המדמה.

גמירי שאין יצר הרע שולט אלא במה שענינו של אדם רואות, שזה מה שמעורר את עצם כח המדמה שבאדם, - יש את מה שענינו של אדם רואות את זה כביכול בחלום הלילה, בזמן שנפשו יוצאת מגופו והוא מסתובב היכן שהוא מסתובב שאז הוא מצייר את הדברים, ויש את האופן שהוא רואה את זה בחוש הראיה בפועל ביום, ומכח כך מתעורר המדמה הפנימי שנמצא בתוך האדם.

עומק פגם הראיה - התפיסה שע"י הראיה - שהמדמה הוא עלם ההויה

במדמה, והרי שלדידו ההויה היא מדמה, והמדמה הוא כולו הויה, - זה מדרגת דרא בתראה.

ודאי כפשוטו יש כאן גם ראית דבר שהוא מביא לידי טומאה, אבל העומק הוא עצם המציאות של החיבור שלו למדמה, זה לא רק שהוא מביא לידי טומאה בבחינת שלא יהרהר ביום ויבא לידי טומאה בלילה, אלא זה מגיע למצב של יהרהר ביום ויבא לידי טומאה ביום.

ועומק הדברים א"כ - זה לא רק כפשוטו פגם העיניים במובן הפשוט של פגם העיניים של ראית ערוה וכדומה שמביא לידי הרהורים שהם מדמה, אלא העומק של ההגדרה של מה שנאמר עכשיו הוא שהוא נכנס לתפיסה שההויה היא המדמה, וזה מה שהוא תופס בראייתו שהמדמה הוא עצם ההויה, ומכאן ואילך כך הוא קולט מציאות, אין לו תפיסה אחרת בהויה אלא כפי מה שהוא תופס

עולם מביא לידי טומאה בלילה שזהו הנקרא מקרה לילה. אבל בעומק יותר גם כשזה מביא לידי טומאה ביום עצמו, היינו משום שהוא מחבר את עצמו לעצם כוח המדמה שיסודו הוא בלילה שאז פועל בעיקר כח המדמה.

ולכן מה שמונח במציאות כח הטומאה שמתגלה באחרית הימים שהיא ההיפך של המלכויות, היא שכוח הראיה הופך להיות כולו מדמה, הוא כולו מדמה כלומר הוא מכניס את האדם לחוש גמור של מדמה שנתפס אצלו כביכול שזו המציאות.

כלומר - עד דרא בתראה הרי עיקר ההגדרה כלשון חז"ל היא שלא יבא לידי טומאה בלילה, אבל כשתוקף המדמה שולט יותר חזק אז הוא נמצא במדמה גם ביום כי גם ביום זה האופן שבו והא קולט מציאות. ובעומק אפשר להבין שזה גם דברי חז"ל, שהרי לכאורה למה האיסור לא להרהר ביום הוא רק שמא יבוא לידי טומאה בלילה הרי כדוגמא שמפורש בגמ' שכל האומר רחב רחב ח"ו מיד נקרי, והרי שגם ביום יש חשש זה ולא דוקא בלילה, - אז כפשוטו חז"ל דיברו בהווה שעל דרך כלל כוח הטומאה שנמצא ברוב ימות

עומק שליטת כח המדמה על המציאות צהתלצשות של 'משקפי תלת מימד'

על הדברים בעין פנימית יכול להתייחס לזה כאל עוד שעשוע שנמצא בעולם, וגם מי שמתבונן בעין יותר פנימית אז הוא מבין לכל היותר שזה פתח גדול להגיע לידי טומאה באין ערוך לפתח של הטומאה שהיה עד היום, - וזה ברור שכל בר דעת יכול להבין

כל בר דעת מבין שאנחנו לא רחוקים מהמקום הזה, - אנחנו כבר שם, ודאי שלא בשלימות עדין, אבל אנחנו שם, וכלפי מה הדברים אמורים, במה זה מתלבש בדרא בתראה?

זה מה שנקרא בימינו 'משקפי תלת מימד'. אדם שלא מתבונן

שיש לו בחינת חכם הרואה את הנולד, - וכבר הנולד חלקו כבר נולד והרי שהוא לא צופה רק על העתיד של מה שיוולד - זה בעצם דבר שיקיף את כל החיים כולם.

ואמנם המילים האלו נראים לרוב בני האדם רחוקים אולי קצת מן המציאות, אבל בעצם הוא יקיף את כל העולם כולו בצורת החיים בצורת המעשים, בצורת הקניות, בצורת הפעולות, - וכפי שהוזכר חלק כבר קיים היום, בלי להכנס לכל הפרטים אבל זו המציאות.

את זה אם הוא מעט קולט את המציאות. ובהגדרה כללית של השפעת הדבר על הנפש - זה דבר שגורם לאדם לשקוע, להיכבות ולהעקר מעיקר חייו.

אבל בעומק מונח כאן נקודה שונה לגמרי, מונח כאן הכוח של המדמה שבעצם הוא הופך את המציאות להיות שולט בשליטה מוחלטת על החיים.

אלא שכשהאדם לא קולט את המציאות והוא רואה רק את התחלת הניצוץ של הדבר, הוא לא מבין לאיפה זה יגיע. אבל כל אדם

השלז האחרון של המציאות שמכריח את הרגע של ציחת המשחית

בתוך הבעתה עצמו כיון שבכללות כבר הגיע זמן ה'בעתה', אבל בעומק, התפיסה שתכיל את המדמה בשלימות בבריאה היא קץ כל הבריאה כולה. היא הפקעה מוחלטת של גילוי אמתת הוויתו בבריאה.

כל זמן שיש ניצוצות של גילוי, הרי שהבריאה יש לה עוד קיום, אבל ברגע שהניצוצות מסתלקים

וכפי שנתבאר, הנקודה היא שכוח הראיה מביא את האדם לידי מדמה שלם, וכולו נמצא בתוך המדמה, וכשיגיע הרגע שכולם יהיו בתוך המדמה כלומר שיתגלה הדור שכולו חייב, דהיינו שכולו בתוך המדמה, בו באותו רגע חייב להיות שמשחית בא וזהו ה'בעתה' הגמור, - אם יזכו הוא יבוא קודם, ואז יתקיים האחישנה

קטנות כמו ילד שמסתכל על צעצוע שהוא רואה את הצעצוע במדרגת ילד, וכמו כן כשהוא רואה במחשב אז הוא גם מסתכל על זה כצעצועים, - וגם כשהוא יראה כלי נשק הוא גם יוכל להסתכל על זה כצעצוע כי הוא לא רואה את מה שעומד לנגד עיניו.

אבל בעומק זה מה שקיים כאן. - וזה ברור שזה מגיע באיצטלא של קדושה של ראית בית המקדש של והיו עיניך רואות את מוריך וכל מיני ראיות של קדושה כביכול, אבל זה ברור שזה לבוש בעלמא, ומה שמונח כאן זה כוח להכניס את האדם למציאות שכשהוא נמצא בתוכה הוא חווה כאילו זה המציאות.

לרוב בני האדם זה נראה שבשעה שהוא יסיר את זה מעל עיניו זה יוסר ואז הוא חוזר למציאות, אבל זה שאלה של זמן עד שזה יקיף את הכל, והאדם יהיה תפוס בתוכו והוא יהיה כולו בתוך המדמה.

לגמרי כי הכל הופך להיות מדמה ואז המדמה שולט בלי מצרים, הרי שאין לו מציאות של קיום, זה דוגמת נר שכשהשמן כלה אז הנר נכבה, הוא קיים רק כל זמן שיש לו כוח המחיה, אבל כשהמדמה הוא מדמה מוחלט אין לו כוח מחיה, כשאין לו כוח מחיה הוא בהכרח מתכלה.

זה בעצם המעבר של העולם לשלב האחרון של המציאות, אלא שכמו כל הדברים שכשהם מתחילים רוב בני האדם אינם רואים לאיפה זה עומד להגיע, רק היחידים יותר קולטים, וגם מי שכן רואה כבר, הוא רואה בצורה מאוד חלקית מה שמונח כאן.

וצריך להבין שיש בני אדם שקשה להם לתפוס, ולכן הם אומרים שמכל דבר עושים רעש ומכל דבר מפקיעים, שהם טוענים - למה להלחם בכל דבר, למה להתנגד לכל דבר, למה לראות כל דבר בעין שלילית, - כל אחד בביטויים שהוא רגיל לומר זאת.

וצריך להבין שמי שיחבר את

אבל כל זה נובע מתפיסה של

אז הוא נמצא בעולם הדמיון והרי שהוא לא קיים.

עצמו לגמרי למדמה, זה לא הגדרה שיש לו כעין עונש כרת, אלא הוא חיבר את עצמו למדמה

חיבור לעולם הדמיון - הפקעה מעלם הקיום

אז הוא לא קיים, כי הוא קיים רק בתוך מציאות המדמה. בדקות יש שלשה הגדרות יש מי שלא קיים כלל, יש מי שקיים במדמה, ויש את מי שקיים בעלמא דתיקון בעלמא דקדושה, עד השלימות של חיבור להווית אמתתו.

זוהי מלכותו של הקב"ה שאנחנו צריכים להמליך עלינו בראש השנה. שכשאנחנו מציירים את זה בלשון העדינה והדקה של הנפש הגדרת ההמלכה היא בירור המדמה, שזה שלימות עקירת היצר הרע.

זה הגדרה בהירה כשהוא חיבר את עצמו לעלמא דדמיון אז הוא לא קיים, - זה מי שהוא - הוא חלק מעלמא דדמיון, רבותינו אומרים את זה במפורש שיש נשמות שיוצאים מן העולם וכל מקומם לאחר מכן אינו אלא בעלמא דדמיון, כלומר - זה לא שיש להם עונש לא להיכנס לגן עדן, כי לא להיכנס לגן עדן ולהיכנס לגהינם זה כבר מדרגה וכמו שמפורש בדברי הגמ' בחגיגה במעשה דרבי מאיר ו'אחר', אלא הוא משוייך בעצם למדרגת המדמה, - אם הוא שייך בעצם למדרגת המדמה

צירור המדמה צר"ה - הפקעת כח היצירה שחינו חלל מדמה

המדמה באופן השלם, שזה הרי כל כוחו של יצה"ר - 'מלאך של גהינם דומה שמו' כמו שאומרת הגמ', שהוא אינו אלא תפיסת מדמה, לכן כיון שזוהי מהותו

יש את דברי הירושלמי הידועים שבשעה שתוקעים בשופר השטן מתבהל שמא הגיע יום הדין הגדול והנורא, ובעומק הגדרת הדבר שהוא מתבהל שמא נעשה בירור

שזה בחינת לילה - חושך, שזה בחינת זמן שכולו מדמה כביכול מהצד הנפול שבו, ומהמקום של החושך הגמור הזה נאמר 'תמליכוני עליכם', כי מהמקום שהוא כולו מדמה אז צריך להיות מהלך של תמליכוני עליכם. זה ה'לדוד ה' אורי' שזה קאי על ראש השנה כדברי חז"ל, בכדי לצאת מכוח ה'בכסה ליום חגנו' שהוא מדרגת מדמה של הלילה, ולהכנס למדרגה של אור שהיא תפיסת עצם מציאות ההויה.

לכן שמו הוא דומה מלשון דמיון, וכיון שזה שם המלאך הרי שזה מהות הגהינם, וזה המהות של מי שמחובר לגיהנם, בלשון המהר"ל זה נקרא צלמות דהיינו העדר אור, שזהו צל, העדר של אור, ולכן השטן נבהל בתקיעת שופר של ראש השנה כי ראש השנה הוא הזמן לברר את מציאות המדמה.

ועל זה נאמר 'תקעו בחודש שופר בכסה ליום חגינו' כמו שדורשת הגמ' - חג שהחודש מתכסה בו, כלומר יש כיסוי העלם של אור

העבודה הנלרכת בחילוניות ופנימיות

החיבור העמוק אליו יתברך שמו. כי כאשר האדם דבק ביחידה שבנפש שזה האור של אחרית הימים, אין אפשרות שכוח המדמה ישלוט בו, ואף שודאי לכל אדם יכול להיות ירידה, אבל מצד עצם מדרגת נפשו אין לו שום שייכות שהמדמה ישלוט בו כי הוא יחיד, ויחיד זה היפך המדמה כמו שהוזכר בראשית הדברים, שרק כשיש שני דברים שייך שיהא אחד דומה לשני והרי שכל מדמה זה

ובלשון ברורה למעשה יש את העבודה מצד החיצוניות ויש את העבודה בפנימיות, בחיצוניות האדם צריך להפקיע את עצמו מכל הכוח של מדמה שהולך ומתפשט בעולם מתוך הבנה עמוקה מה שורשו של אותו כוח ולהיכן הוא יוליך.

והעבודה מצד האופן הפנימי של הנפש זה החיבור העמוק לנפשו של האדם לנשמתו ומשמה

נפשו שלו שאינה אלא התראות של הוית אמתתו יתברך שמו, וזה העומק הפנימי של התמליכוני עליכם.

היפך היחיד כל יחיד הוא היפך מדמה, דבר והיפוכו, - אם הוא יחיד אין דומה לו, וכשהוא יחיד בעצם אז הוא דבק בהוית אמתת

עומק הדין צר"ה - כמה האדם הוא 'יחיד'

שמי שנכנס ראשון לדין היינו על זה גופא הדין, שכיון שהדין הוא על המלכות לכן מלך נכנס ראשון לדין אלא שמלך שלא יהיה שייך למלכות בצורה האמיתית שלה, אז יש אצלו את עיקר החרון אף, כי כל ההויה שלו היא מלכות, זה עומק דברי הגמ'.

וא"כ המלך שנכנס תחלה לדין זה תחלת הדין שמברר מה הוא מהות הדין שמהות הדין הוא על המלכות, וכמו שהוזכר, אופן הכניסה לדין היא בזה אחר זה שכל אחד נכנס כיחיד לפניו יתברך שמו, - מחד כולם נסקרים בסקירה אחת, ומאידך כל אחד נכנס לעצמו, ועומק הדבר שכל אחד לעצמו נכנס לדין היינו שדנים אותו על זה גופא האם הוא באמת לעצמו, על זה הוא עומק נקודת

כמו שכבר חוזרים כסדר במקומות רבים מאוד שיש כמה וכמה פנים שמתגלה בראש השנה, הגדרה הפשוטה זה יום הדין שהקב"ה דן את כל באי עולם, הגדרה נוספת מלכויות - 'תמליכוני עליכם', והגדרה נוספת היא שבדין יש את עצם המציאות שכל אחד ואחד נכנס כיחיד לפניו יתברך שמו לדין, מחד 'כולם נסקרים בסקירה אחת' אבל מאידך 'כל באי עולם עוברים לפניו כבני מרון' שעוברים אחד אחד.

ויתר על כן, שהרי הראשון שנכנס לדין כמו שאומרת הגמ' בע"ז (דף ב' ע"ב) זהו מלך שהוא נכנס ראשון לדין לפני העם כמו שמסבירה שם הגמ' "מקמיה דליפוש חרון אף". - ומה שמונח כאן בעומק

חיצוניות ויש לו פנימיות, אבל מצד הפנימיות מהות הדין מונח במה שהוא נכנס לבד לדין כלומר שמהות הדין היא לברר האם הוא באמת לבד, - אם הוא לא לבד אלא תפיסתו היא מדמה לדבר אחר, א"כ איך הוא יכול להיכנס לבד לדין - אין כזה בן אדם.

וכדברי רבותינו שביום ראשון של ר"ה שהוא הזמן של 'דינא קשיא' דנים את היחידים וביום שני של ר"ה דנים את כלל ישראל כולו ומכוח הכלל נאמר שמוכטחים שיעשו להם נס בכלל, ולא בכוח היחיד, מה עומק הדבר שבזמן של 'דינא קשיא' דנים את היחיד? - כמו שנתבאר, דנים אותו אם הוא יחיד, זה גופא עומק כוח הדין ועל זה הוא נידון, וככל שהאדם מצורף למדרגת היחיד כמו שנתחדד אז הוא מופקע מכוח מהלכי המדמה.

הדין מי הוא באמת הנבדל שהוא לעצמו, ומצד כך המלך שנכנס תחילה היינו משום ש'שום תשים עליך מלך' היינו שמלך הוא נבדל מכולם, ולכן הוא נידון בתחילה עד כמה הוא נבדל מכולם, ומכאן ואילך כל אחד ואחד שנכנס לדין, עומק הדין הוא, האם הוא באמת הוא, כלומר האם הוא באמת נבדל מכולם שהוא יחיד ואין דומה לו, על זה עומק הדין, וזה עומק ההגדרה שדנים את האדם על מעשיו, על העבירות שהוא עבר, כי כל העבירות כולם יסודם במדמה ואם הוא עבר עבירה ביאור הדבר שחל בכוח נפשו המדמה, - זה עומק הדין.

במבט החיצוני זה הסתכלות על המעשים אם הוא עבר עבירה או לא עבר עבירה, אם הוא עשה מצוה או לא עשה מצוה, ובדאי שזה נכון, אבל כל דבר יש לו

ההכרח של צהירות העבודה הנלרכת צדור אחרון

הדברים שנתבארו כאן הם יסודיים מאוד מאוד והם היו נכונים לכל הדורות כולם, אבל הם נכונים בפרט לדרא בתראה באופן שהחל

הדברים שנתבארו כאן הם יסודיים מאוד מאוד והם היו נכונים לכל הדורות כולם, אבל הם נכונים בפרט לדרא בתראה באופן שהחל

כל אדם בעומק נפשו ביום הזה ה'נברא יחיד', ואמנם מיד לאחר מכן הוא כבר לא היה יחיד, אבל מ"מ ביום הזה מאיר הניצוץ של הנברא יחיד, והרי שמאיר ביום הזה הכוח הפנימי של האדם להתחבר 'לתחלת מעשיך' של היחיד, - "מה הוא יחיד בעליונים" אף האדם יחיד בתחתונים" כלשון חז"ל על יום יצירת האדם, והיינו שיש כאן עומק של חיבור למציאות היחיד.

יהיו הדברים האלה כפתיחה לבהירות של העבודה, - אם נזכה משיח יבוא במהרה, אבל אם ח"ו יהיה עיכוב שיהיה את הבהירות העצומה מה היא העבודה שתהיה מונחת לפתחנו באחרית הימים עד ביאת גואל צדק במהרה בימינו כפשוטו אמן.

להתגלות שכוח המדמה דקלקול מתגלה ככוח שמשליט את עצמו על העולם בלי מיצרים, וכמובן, הוא משליט את עצמו על העולם כביכול, כי הכול בהשגחתו יתברך שמו, אבל בהיתראות החיצונית זה נראה ככוח חדש שבא ושולט מעצמו, בבחינת מלכות בלא תגא ששולט מעצמו - אין לו כוח של כתר דקדושה, אבל הוא עומד מעצמו ויש לו כוח של שליטה.

הבהירות של הדברים האלה צריכים להעמיד את האדם ראשית באופן המעשי החיצוני של ההפקעה המוחלטת מכוח המדמה שהולך ושולט בעולם, ובעבודה הפנימית כפי שנתחדד זהו ה'לפיכך נברא האדם יחיד', שמתגלה ב'זה היום תחלת מעשיך', והיינו שמתעורר אצל

שאלות ותשובות

שאלה מהשומעים: מה החילוק בין ההסתרה של ההויה מכח המציאות הגמורה לבין ההסתרה של ההויה מכח המדמה הגמור?

אבל יש אופן שבאים להסתיר דבר ע"י דבר אחר שהמהות שלו עומדת כהסתרה לדבר שרוצים להסתיר אותו.

תשובה: אין מציאות גמורה שמסתירה הויה, ורק המדמה שנתפס כמציאות גמורה מסתיר את ההויה.

המשך שאלה: אבל יש את המציאות הפשוטה שאנו מורגלים בה שג"כ מסתירה את ההויה האמתית, וא"כ למה יותר חמור מה שנתחדש בדרא בתראה תוקף של מדמה שמסתיר הויה?

תשובה: נגדיר בלשון ברורה - יש דבר שמסתיר דבר אחר במקרה, כגון חפץ מסויים שכשרוצים שלא יראו אותו, שמים כנגדו מחיצה, ובאופן הזה המחיצה אין בה כח עצמי שמעלים דווקא את החפץ המסויים הזה, היא יכולה להסתיר כל דבר ועכשיו באופן מקרי משתמשים בה להסתיר את החפץ הזה.

זוהי מה שמונח בעומק ב'אנכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא' - וכמו שידוע מה שמסבירים שכפילות הלשון 'הסתר אסתיר' היינו הסתרה שבתוך ההסתרה, אבל עומק הדברים - ההסתרה הראשונה זה כמחיצה שיכולה להסתיר כל דבר בבחינת מה שמבואר בגמ' שמשנחרב הבית נפסקה מחיצה של ברזל בין ישראל לאביהם שבשמים, אבל

יום הכפורים הוא בא לכפר על השורש הכפירה ורק שהוא לא משלים את כפרתו.

ומ"מ א"כ, כל כפירה שהיא מלשון 'כופה עליו את הכלי' היינו שזה הסתרה בבחינת כלי על הדבר אבל זה לא הסתרה מיניה וביה לדבר עצמו - ולכן כל חטא אצל ישראל אינו חטא בעצם אלא הוא 'במקרה' כמו שהאריך המהר"ל פעמים רבות מאד, - שורש החטא הוא בעמלק שהוא בבחינת 'אשר קרך', מקרה, כלומר - הוא מקרה ביחס לישראל כלפי החטא שלהםא.

אבל כאן מדובר על הסתרה שהיא במהות, מהות גמורה שעומדת ומסתרת שזהו שורש המדמה שהוא מעמיד את עצמו כהויה והרי שהוא מסתיר הויה בהויה, וכשהסתרה היא הויה בהויה, מונח כאן מיניה וביה שזה שלימות ההסתרה.

שאלה: הרי כל הזמן אנחנו

א מלבד מה שהוא עצמו מקרה שזה עוד נקודה לעצמה.

ההסתרה הפנימית זה הסתרה מהותית, כלומר - זה בא להסתיר את הדבר כפי מהותו, שכפי מהות הדבר, כך מהות הסתרה.

והרי שאם המהות היא מהות של הויה, ההסתרה היא במדמה שתופס את עצמו כהויה ולכן זה הסתרה במהות שהיא היא החושך הגמור, משא"כ בהסתרה מקרית שאין כאן מציאות גמורה של הסתרה כי היא לא הסתרה עצמית אלא מקרית.

המשך שאלה: האם יש אופן להעמיד את ההסתרה המקרית כהסתרה עצמית כגון מי שכופר ח"ו בעיקר, האם הוא מגיע לאותה הסתרה.

תשובה: כל כופר נקרא 'כופר' מאותו לשון של 'כופה עליו את הכלי' - ודייקא יום הכפורים שבא לכפר, - שורש כל הכפרות כולם הוא בא לכפר על מי שהוא כופר - ואמנם בוודאי זה לא כפרה גמורה כמו שאומרת הגמ' שעל חילול ה' יסורים ויוהכ"פ תולים ומיתה מכפרת, אבל ביסוד ההארה של

שני כתובים המכחישים זה את זה ביחס של צורות.

אבל בוודאי שיש עבודה של מוחין מופשטים, - אדם שחושב ששנים ועוד שנים שוה ארבע, במעמקי הנפש זה מופשט ובהלבשה שבנפש זה גורם לידי כך שהוא מצייר לעצמו שתי תפוחים ושתי תפוזים וכדו', אבל בעומק של 'איסתכל באורייתא וברא עלמא' שתורה קדמה לעולם מונח שהיא קדמה לצורה, והרי שהעבודה בשורש נפשו של האדם היא לעסוק בדברי תורה באופן השכלי שבה בלי ההלבשה של הצורה המעשית שאתה הוא מכיר. - ורק אח"כ להלביש אותה גם בצורה ואז זה בבחינת 'גדול תלמוד שמביא לידי מעשה'. אבל בוודאי שיש מדרגה יותר גבוהה מזה, ומ"מ א"כ, מה שהזכרתם זהו מדרגת היצירה דפרטות שבכל עולם ועולם. (ראש השנה 090 מלך מל-ך כ הדמיון תשפ"ג)

קול הלשון

שיעור ראש השנה 090 מלך מל-ך כ הדמיון תשפ"ג

ומקיימים: כוכבית [*] סולמית [#] - < 35974825

[מספר שיעור] - < סולמית [#]

מתעסקים עם ציורים ומחנכים אותנו שלצייר דברים זה חיובי כגון לצייר את ביהמ"ק וכדו', ולעומת כך יש כמובן ציורים רעים. האם חוץ מהענין לבחור בציורים טובים ולא בציורים רעים, יש עוד ענין נוסף שעליו נסובו כל הדברים שזה דבר נורא, ובמילים פשוטות, כשאדם רואה דבר טוב דרך המשקפת, מה כ"כ רע פה?

תשובה: הנקודה שאתם מעמידים זה שורש הכח שנקרא יצירה ששם יש שני יצרים, יצר טוב ויצר רע שעיקרם בעולם היצירה, ושם כל העבודה היא לצייר דברים, ציורים של קדושה וכדומה, כלומר לצייר בעולם היצירה שבנפשו של האדם, ושם כל דבר נתפס אצלו בציורים שבמדרגה הזו, ושם נמצאת המלחמה של שני היצרים זה בזה בבחינת "צרות הם זו לזו" שהם מכחישות זו את זה בבחינת

ב ובזה יכול להיות שזה יצירה דעשיה, יצירה דיצירה, יצירה דבריאה יצירה דאצילות, אבל בכל מקום זה יצירה דפרטות של אותה מדרגה.

דרשה זו היא הסבר מרחיב להודעה מהרב שנכתב לאחרונה באלול תשמ"ג.

כח הרע שמתגלה באחרית הימים

כתר - כח המדמה (כ"ף המדמה, כ-תר), ועד קרוב לזמן האחרון, עיקר כח המדמה היה או מכוחו הפנימי של האדם, וכן התעורר ע"י ראייה בעיניו, ובעיקר מכח צפיה במדיה וכדו', אולם קרוב לזמן האחרון נתגלה כח חווית מדמה, ובעיקר מוכר עתה לציבור במשקפי תלת מימד, וזהו חויה חושית גמורה של מדמה, והוא ההיפך הגמור ל'הויה' דקדושה, מלבד כך שמגביר את כח המדמה והוא סתירה לכל איזון הנפש, וכן שמדמה זה מביא לידי טומאה, כי אינו "רק רואה" את הטומאה, אלא חווה אותה, כדוגמת חלום שמביא לידי מקרה לילה, שבחלום שהוא מדמה, עושה מעשה גמור, וד"ל. והבן מאוד מאוד מאוד, שכח המדמה הנזכר הוא ההיפך הגמור ל'הויה', וזו הקליפה הקשה מכל, כי היא מעלימה את ההויה, הן הוית הנברא, והן את שורש כל ההויות כולם, א"ס ב"ה, וכאשר כח מדמה זה התפשט רח"ל לגמרי, זהו סוף הגלות בהכרח. פתח ליבך להבין דברים הללו, ובזה תבין את כל התהליך של דור אחרון לעומקו. ■ נכתב על ידי הרב שליט"א במיוחד לעלון.

עיקר כח הרע של שער הנו"ן דקליפה שמתגלה באחרית הימים, הוא כח של "ראש", בבחינת "ראשית" גויים עמלק.

וכידוע הראש נחלק לגולגולת, ומוחין שבתוכו, ובו חכמה - בינה - דעת, ולכך כח הרע נחלק לכל החלקים הללו. ונבארם אחת לאחת.

חכמה - כח המדיה שיש בתוכו ידע עצום על כל עניני תבל ומלאו, ובפרט מאז שפותח הרשת שמחברת את כל העולם.

בינה - בינה מלאכותית, שהולכת ומתפתחת בשנים האחרונות, וצועדת בקצב מהיר, ונכנסת יותר ויותר לתחומי החיים, כגון: רפואה, ציור, מוזיקה, תכנות, דרכי המלחמה ועוד ועוד ועוד.

דעת - מכח הבינה המלאכותית נולדים דברים חדשים, כח ההולדה, ריבוי של דברים הנולדים לאין יכולת לסופרם, ודבר זה עומד לשנות את כל דפוסי התנהגות העולם.

להצטרפות לרשימת
העלון
ולכל ענייני העלון
bilvavi231@gmail.com
052.763.85887

הפצת ספרי קודש
רח. דוד 2, ירושלים
02.623.0294
ספרי אברומוביץ
רח. קוטלר 5, בני ברק
03.579.3829

רכישת ספרי הרב: ספרי אברומוביץ
משלוח ברחבי העולם
03.578.2270
ספרי מאה שערים
רח. מאה שערים 15, ירושלים
02.502.2567

קול הלשון

1

בלבבי משכן אבנה
חלק א-ט

2

סידרת "דע את"

3

התבודדות

4

תפילה

5

ספרי קודש

6

דרשות

7

ארבע יסודות
המידות

8

פרשת השבוע

9

מועדי השנה

10 < תורה, גמרא ושולחן ערוך

שיעור ראש השנה 090 מלך מל-ך כ הדמיון תשפ"ג

ומקיימים: כוכבית [*] סולמית [#] -> 35974825 [מספר שיעור] -> סולמית [#]